

Francis Parker Yockey

DE WERELD IN VLAMMEN

Francis Parker Yockey

De wereld in vlammen

vertaling: dinghal.com

In oktober 1946, in een stille tuin in Wiesbaden was er een onbekende persoon wiens geschriften en handelingen alleen op waarde werden geschat door zijn vijanden, en dat in negatieve zin, die een korte monografie schreef getiteld "De mogelijkheden van Duitsland", en deze inschatting kan het best beginnen met een kort citaat uit dat ongepubliceerde werk:

“Uiteindelijk - niet eerder dan in vijftien jaar, en niet later dan in 30 jaar- zullen de Angelsaksisch-Joodse combinatie en het Russische rijk ons in de derde van de reeks wereldoorlogen storten.”

1960 was het eerste jaar waarin de wereldwijde politieke situatie dusdanig was dat men weer klaar was voor een grote oorlog. Maar het exacte moment van het uitbreken daarvan is vooralsnog onbekend, zelfs voor een helderziende. Het kan in dit jaar beginnen, of elk jaar volgend op dit jaar, het laatst mogelijke jaartal zal 1975 zijn.

I

Een korte vergelijking met de situatie van 1946 is op zijn plaats. In dat jaar beheerste Joods-Amerika, indien niet in militaire zin dan wel in politieke zin, het hele Westelijke halfrond, heel West-Europa, met uitzondering van een stuk van Duitsland, heel Afrika, heel het nabije oosten, het Midden-Oosten en het verre oosten. Dit kwam neer op 9/10 van het aardoppervlak en meer dan 3/4 van de wereldbevolking.

Sindsdien is dit overwicht van macht ten opzichte van Rusland gedaald tot een punt waar het Washington-regime op dit moment geen overwicht van macht ten opzichte van Rusland heeft, maar in een minderwaardige machtspositie staat.

De basale reden voor dit verval van macht is spiritueel-organisch. Macht zal nooit in handen blijven van degene die geen macht wil en ook geen enkel plan heeft om die macht te gebruiken. Het verlangen naar wraak, verlangen om "Hitler te stoppen", verlangen om Europa te vernietigen, verlangen om 80.000.000 Duitsers te doden middels het Morgenthau plan, dit vormt allemaal geen wil tot macht. De wil tot macht houdt de inherente wil in om iets positiefs te doen met die macht, niet de wil om iets te voorkomen.

De meer oppervlakkige en directe reden voor het verval van macht was de politieke incompetentie aan de kant van de Zionisten, of het regime in Washington zoals het genoemd wordt, al zijn het synoniemen. Deze incompetentie manifesteerde zich allereerst in een volledig onbegrip ten aanzien van de Russische ziel, leidend tot de overtuiging

dat deze wilde, chaotische spiritualiteit zichzelf permanent had overgegeven aan het leiderschap van een kleine groep Joodse intellectuelen.

Een persoon die gelooft dat het overnemen van het machtsapparaat – de overheid, het leger, de politie, de pers, educatie- het voortbestaan van macht garandeert is een politieke non-entiteit. Toch is dit wat het hele regime in Washington geloofd. In de filosofie zijn zij materialisten en kunnen zodoende niet begrijpen dat waarneembare feiten louter de manifestaties zijn van onzichtbare spirituele bewegingen.

Tot op het punt dat een volk materialistisch is in zijn religie en filosofie is het non-revolutionair, maar de Russen zijn volledig non-materialistisch, en worden geheel beheerst door emoties, en handelen altijd vanuit hun emoties. Zo was het dat de Russen, zelfs zonder de Bolsjewistische overheidsstructuur of ideologie te verstoren, een hele revolutie beïnvloedden en de Joden alle macht ontzegden. De Jood in hedendaags Rusland wordt toegestaan een Jod te zijn, zolang hij in de eerste plaats een Rus is. Oftewel, hem wordt niet toegestaan een Jood te zijn, en wordt uitgeroeid zonder fysiek geweld.

Aangezien Washington geloofde in de “vriendelijkheid” – oftewel Joodse dominantie – van Rusland, heeft het China overgelaten aan de Russen, net zoals het een deel van Duitsland en Japan aan hen heeft afgestaan. Men kan dit geen verraad noemen van de kant van de Maarschalk die de eigenlijke overdracht van China door het regime in Washington aan Rusland heeft uitgevoerd, aangezien hij er door het regime op uit was gestuurd om precies dit te

verwezenlijken, en toen hij jaren later stierf noemde de Zionistische pers hem een geweldige soldaat etc. Juridisch gesproken is het totaal onzinnig om te zeggen dat de volledige overheid van een land verraad pleegt, aangezien het de overheid is die bepaald wie de vijand is. In spirituele zin echter, bestaat het regime in Washington uit verraders van de Verenigde Staten en zijn volk, maar zij hebben de relaties dusdanig gedefinieerd dat zij die in spirituele en politieke zin trouw zijn aan de Verenigde Staten in juridische zin worden aangemerkt als verraders.

India werd opgegeven in 1947, en verloren aan de controle van het regime in Washington. Tezamen met China bevat India ongeveer 40% van de totale wereldbevolking.

Sindsdien zijn Egypte en de halve Arabische wereld verloren, door de schepping van de dwaze, onnodige joodse staat in Palestina.

Cuba en Venezuela zijn verloren, en alleen financiële bruggenhoofden zijn overgebleven, en al de Latijns-Amerikaanse bezittingen van het regime in Washington, van Nicaragua tot Argentinië worden rusteloos.

Door de fictie in stand te houden dat de Europese landen onafhankelijk zijn, heeft het regime in Washington zijn greep verloren op Frankrijk, door toe te staan dat De Gaulle zichzelf het leiderschap heeft toegeëigend.

In Korea hebben de Zionisten gevochten tegen de Chinese legers die zij zelf in het leven hebben geroepen, door middel van de grote Generaal Marshall, en deze legers gebruikten de wapens die hun eerder door Marshall worden gegeven,

voldoende om 60 divisies te bewapenen. Niet alleen verloren ze de oorlog, maar ze toonden de hele wereld dat de infanterie van de Verenigde Staten inferieur is, en dat het Zionistische rijk -in Chinese termen- een papieren tijger is.

Aan de positieve kant is er weinig te zeggen. De Zionisten veroverden Spanje zonder een oorlog, en hebben het bezet met hun troepen. Ze hebben Engeland volledig geïncorporeerd, en hebben ook dat land bezet met troepen.

Van al dat zij bezitten in 1946 blijft nu alleen over de bulk van Latijns-Amerika (nu met veel moeite behouden), heel West-Europa met uitzondering van een deel van Duitsland en het grootste deel van het Mediterrane gebied. Japan is verloren, maar Australië, dat zonder militaire waarde is, is behouden. De Filipijnen worden ook nog behouden.

Wat het regime in Washington heeft verloren, heeft Rusland verworven, ofwel door zijn invloed direct uit te breiden, ofwel door het neutrale gebied te vergroten. De uitbreiding van neutraliteit is van onmiddellijk voordeel voor Rusland, net zoals het een direct verlies is voor de Amerikaanse Joodsheid. Dit is zo vanwege de concentrische vorm van het geografische theater van de politieke strijd. Rusland bezet de binnenste ring, en de Amerikaanse Joodsheid een buitenring. De neutralisatie van India, Japan, Egypte en anderen vertegenwoordigt scheuren in de buitenste ring, en de verzwakking van de Joods-Amerikaanse politieke structuur.

Dit is zo vanwege een morele reden. De Joodsheid pretendeert altijd te spreken voor de hele mensheid, en deze als geheel te vertegenwoordigen, met een bepaalde

eenheid als uitzondering, die zodoende de vijand is van de hele mensheid. In een oorlog van onderlinge wrijving, is het een positief teken om door de wereldwijde pers te worden genoemd als de vijand van de hele mensheid, al maakt zelfs dat in een korte oorlog weinig verschil. Zo is het, dat hoe meer de Joods-Amerikaanse controle over de pers van alle landen van de wereld verzwakt, dat het Ruslands moreel-politieke positie versterkt.

II

Het is leerzaam om de tweede en de derde wereldoorlogen te vergelijken wat betreft de kwantitatieve relaties van hun strijders. In de Tweede Wereldoorlog zien we aan de ene kant (Duitsland, Italië, Japan, Hongarije, Finland, Roemenië en Bulgarije) een totaal van 225.000.000 mensen op een oppervlak van minder dan 1.000.000 vierkante mijlen aan het begin van het conflict. Aan de andere kant waren er ruwweg 1.000.000.000 mensen op een oppervlakte van ongeveer 50.000.000 vierkante mijlen. In aanvulling stonden de zogenoemde neutralen (met onbelangrijke uitzonderingen) in economisch opzicht ten dienste van de Joods-Amerikaans-Russische coalitie, aangezien deze coalitie een monopolie bezat op hun handel.

in de distributie van 1960 ziet het kwantitatieve aspect er als volgt uit: Aan de ene kant heeft het Joods-Amerikaanse leiderschap een bevolking van 400.000.000 onder zich, en een landoppervlakte van ongeveer 30.000.000 vierkante mijlen. (Deze getallen bevatten heel Noord- en Zuid-Amerika, heel West-Europa en meer dan de helft van Afrika, tezamen met Australië en omliggende gebieden.) Aan de andere kant zien we de Russisch-Chinese coalitie met een bevolking van 800.000.000 en een landoppervlakte van ongeveer 15.000.000 vierkante mijlen. (Dit gaat om Rusland, China en alle Europese gebieden die door Rusland beheerd worden.)

Deze kwantitatieve schattingen zijn genereus voor het Amerikaans-Joodse front, omdat veel van het beheer van die gebieden twijfelachtig is, vanuit het standpunt van militaire waarde van de bevolking en de toegankelijkheid

van het gebied. Het moge duidelijk zijn dat geen van de legers in Joods-Amerikaans bezet Europa van grote militaire waarde zijn, aangezien de essentie van die legers – dat wil zeggen hun moraal – zal ontbreken. Daarenboven is het zo dat de bevolking van Latijns-Amerika in het beste geval alleen beschikbaar zal zijn voor economische dienst: er is geen enkele verwachting dat er in de Derde, meer dan in de Eerste of Tweede Wereldoorlog, deze bevolking als kanonnenvoer gebruikt kan worden. En als de vrijheidsbewegingen in Latijns-Amerika zich verder verspreiden, zal bijna een derde van zowel de bevolking als van het grondgebied voor de Joods-Amerikaanse macht verloren gaan. Als de Arabische revolutie zich verder verspreid, zal veel van het Afrikaanse continent afgesneden worden van Zionistische controle.

Vanuit moreel oogpunt zijn de twee oorlogen vrij verschillend. In de Tweede Wereldoorlog waren zowel Duitsland als Japan nationalistisch. Alleen als secundair standpunt, en dan nog alleen in propaganda, beriepen zij zich erop enig standpunt met universele geldigheid te vertegenwoordigen. Zodoende overtuigden zij de onderscheiden bevolkingen van vijandelijke of neutrale landen niet om hen te steunen. De Joods-Amerikaans-Russische-Engelse etc. coalitie daarentegen, maakten geen gebruik van nationalistische middelen, behalve dan in hun propaganda tegen Duitsland. Hun hele oorlogskreet was er een die universeel was: vrijheid, geluk, rechtvaardigheid: elke dag een verjaardagsfeestje voor elke persoon op de wereld.

In de Derde Wereldoorlog wordt door de strijdende partijen de keuze tussen twee universalia geboden: aan de ene kant

de vruchten van het kapitalisme, aan de andere kant het perfecte geluk van het communisme. Duitsland, Italië en Japan verlieten allen de statenbond toen het duidelijk werd dat deze geheel door hun vijanden gedomineerd zou worden. Rusland bleef een lange tijd lid van de Verenigde Naties toen die geheel van Joods-Amerikaanse aard waren, en heeft volgehouden tot op het punt dat ze af en toe nut hebben van hun lidmaatschap, zelfs als ze er niet de volledige controle over hebben.

Dus, terwijl de Verenigde Naties oorlog voerden tegen de bondgenoot van de Russen in Korea, was een Rus voorzitter van de Veiligheidsraad, het orgaan belast met de vervolging in die oorlog.

Een nationaal of particulier principe dat tegenover een universeel principe staat staat al meteen op een enorme achterstand in een wereldoorlog. Maar deze keer staan de Zionisten tegenover een ander universeel principe, en wel een principe waar de helft van hun eigen volk heimelijk, halfopen of volledig publiek sympathie voor koesteren. Tussen de twee kampen kapitalisme en communisme bevinden de Joden zich fysiek aan de ene kant, maar spiritueel aan de andere kant. Hun geesten worden geschied van hun kasboekjes. Dit verzwakt het de leiderschapsklasse van de Amerikaanse Joodsheid, aangezien deze klasse volledig Joods is. De Joods-Amerikaanse entiteit is Joods voor zover het om het hoofd gaat, maar Amerikaans voor zover het om het lichaam gaat.

Het volledig gebrek aan spiritualiteit, intellect, politiek bewustzijn en morele moed van de Amerikaanse bevolking

in ogenschouw nemende, kan de mogelijkheid van een Amerikaanse opstand tegen de Joodse overheersing wel vergeten worden. Iets dergelijks is alleen een mogelijkheid nadat de Amerikaanse Joodsheid een grondige militaire nederlaag lijdt, en zelfs dan alleen als die nederlaag gevolgd wordt door grootschalige economische rampen.

De regimes in Washington en Moskou tezamen zijn een concert van bolsjewisme, net zoals de cultuurstaten van het westen het concert van Europa vormden in de achttiende eeuw. Moskou en Washington delen alle basale waarden, en erkennen dat wederzijds. Hoe groot hun politieke rivaliteit ook moge zijn, ze maken "culturele" afspraken aan de hand waarvan zij beiden hun vorm van cultuur naar de andere mogen exporteren. Zo is het dat Washington de clown Bob Hope naar Rusland stuurt, en Moskou de kakofonie expert Shostakovich naar Noord-Amerika stuurt, iets waar de intellectuelen mateloos opgewonden van raken. De Amerikaanse cinema is niet anti-Russisch, ongeacht voorbereidingen voor de Derde Wereldoorlog. Vergelijk dit met de voorbereidingen voor de Tweede Wereldoorlog, toen dezelfde filmindustrie duizenden "haat Duitsland" films produceerden, die overigens nog steeds geproduceerd worden.

Bolsjewisme betekent, als simpel historisch feit, de vernietiging van het Westen en de overblijfselen van haar Cultuur. Het Communistisch Manifest zet een programma uiteen om dit in sociaaleconomisch opzicht te bereiken. Van de tien eisen die het stelt, zijn er negen mogelijk, en deze zijn allemaal verwezenlijkt in de Verenigde Staten, maar niet een daarvan is verwezenlijkt in Rusland. De barbaarse natuur van de Russen is zelf bolsjewisme, maar Marxistische Communisme is louter een exportproduct in Rusland, terwijl in de Verenigde Staten een een verwezenlijkt feit is.

De realiteit van dit concert wordt in bijzonder getoond door het beleid van de Amerikaanse Joodsheid tegenover Duitsland. Al heeft het een Duits leger nodig, het zal geen echt Duits leger creëren, maar alleen een massa van hulpeloze bataljons met geweren die door de Russen kunnen worden afgeslacht zonder ook maar enige kans op overwinning. Zowel Rusland als de Amerikaanse Joodsheid hebben het niet voor elkaar gekregen om het beste uit hun Duitse gevangenen te halen die hun raketten voor hun maken. Rusland eist te veel van hun Duitse raketgeleerden, en de Amerikaanse Joodsheid heeft hun dusdanig gedenationaliseerd, gehersenspoeld en veramerikaniseerd dat zij niet langer Duitsers zijn, en zodoende de bron van hun technologische superioriteit hebben verloren. Dit is de uiteindelijke verklaring waarom de Duitse raketten die in Rusland worden gemaakt beter zijn dan de raketten die door Duitsers in Amerika worden gemaakt.

Het merendeel van de bioscopen in Noord-Amerika behandelen Rusland en de Russen als interessant en bewonderenswaardig, menselijk en goed. Het doel van de bioscoop in het algemene plan van propaganda is de emotionele houding van de bevolking te beheersen. Beheersing van de intellectuele houdingen is het werk van de pers, en hier wordt Rusland negatief behandeld. Waarom deze dualiteit? Elk heersend regime geeft in zijn propaganda een beeld van zichzelf, en het zionistische regime in Washington lijdt aan deze kwaliteit. Rusland is geen totale vijand, maar een rivaal. De Koreaanse oorlog, van 1950 tot 1953, duidde de beperkte vijandigheid van het Washington regime naar Rusland aan, en de officiële oorlogsdoelstelling was niet 'overwinning' of

'onvoorwaardelijke overgave', maar 'een gewone wapenstilstand'.

Als de Duitsers in Rusland wat nieuwe technische vooruitgang boeken, feliciteert Eisenhower het regime in Moskou. Roosevelt heeft Hitler nooit gefeliciteerd bij dergelijke gelegenheden. De Russische vlag wordt gehesen in de Verenigde Staten bij alle feestelijke, 'internationale' gelegenheden. Nooit werd de Duitse vlag gehesen, noch gebeurd dat vandaag de dag. De fundamenteel onverzadigbare Joodse haat tegen Duitsland komt tot uiting in het feit dat zelfs het Duitsland die ze direct beheert, niet in de Verenigde Naties mag zitten, zoals de andere marionetten dat wel mogen. De vloed van anti-Duitse films in theaters en op televisie blijft onverminderd. Anti-Russische films zijn er nauwelijks.

Er dringt zich een conclusie op van militair-politiek belang: in de derde wereldoorlog zal het Washington-regime Duitsland onder zijn vijanden rekenen. De radio propagandisten zeggen al "Rusland en Rood Duitsland." De bedoeling hier is niet alleen dat de Duitse bataljons in de voorhoede worden afgeslacht door de Russische stoottroepen, maar dat de weg naar het bombarderen van Duitsland opnieuw wordt geopend, deze keer met destructiever bommen.

Het concert van het bolsjewisme is alleen een realiteit door de houding van het Washington regime. Rusland storen ze niet, want het werkt mee aan hun doelen - het gaf hen China, en neutraliseerde India en Japan. Maar ze nemen hen niet serieus, net zomin als ze de Verenigde Naties als een serieuze zaak beschouwen.

IV

We komen nu tot het militaire aspect van de Derde Wereldoorlog. Het is helemaal duidelijk dat het regime in Washington een totaal geloof heeft in "strategische bombardementen". Ze zijn van plan om de explosieven hun doelen te laten bereiken door middel van ballistische raketten, begeleide raketten, onderzeeërs en vliegtuigen, via landbases en vliegdekschepen. Dit geloof in bombardementen is alleen dat: het is geloof, maar het is niet rationeel. Geloof heeft bepaalde voordelen, maar niet op het gebied van techniek. Stel dat ik een nieuw wapen zal ontdekken, geloof kan, of in ieder geval, het kan er aan bijdragen om tot die ontdekking te komen, maar het geloof dat dit wapen mijn vijand op zichzelf zal vernietigen, zal de kracht van het wapen niet vergroten. Zwarte magie zou in dit geval beter werken, want dat werkt rechtstreeks op de moraal van de vijand, terwijl men met het vertrouwen in het wapen slechts aanneemt dat als het wapen de steden van de vijand vernietigt, dat de vijand zal ontmoedigen.

Rusland is een poreus doelwit, en raketten zijn alleen effectief tegen dichte doelwitten. De Joods-Amerikaanse citadel is veel dichter dan de Russische citadel, en is dus in veel grotere mate kwetsbaar voor raketten. Joods-Amerika zou beter af zijn als raketten niet bestonden. In dat geval zou zijn citadel onschuldig zijn, en het zou nooit een militaire ramp van de grootste omvang tot stand kunnen brengen, want zijn legers zouden bij de antipoden zijn en hun overwinning of nederlaag zou van gering gevolg zijn. Zo is de fundamentele Joods-Amerikaanse militaire leer er een die het niet mogelijk kan maken om de overwinning te behalen. Maar deze zelfde militaire leerstelling, indien door

de vijand aangenomen, zou de overwinning voor de vijand kunnen geven.

De Russische moraal is taai, door de barbaarse aard van het soldatenmateriaal, en niet door goed leiderschap, organisatie of indoctrinatie. De Joods-Amerikaanse moraal is armzalig, de moraal van de soldaat is op zichzelf absoluut waardeloos. Deze bevolking heeft geen politiek bewustzijn, geen belangrijke militaire traditie, geen militair instinct, geen militaire ambitie en geen morele kracht, en geen respect voor of geloof in wat dan ook. Deze jeugd wordt gekenmerkt door de Beatnik, de Amerikaanse vorm van de Nihilist. Hij gelooft in niets en respecteert niets omdat er niets binnen zijn bereik van visie waard is van respect of inspirerend geloof. De Beatnik is niet een onbelangrijke entiteit: hij is het heersende type in de Amerikaanse jeugd. Hij vertegenwoordigt de mode, alle andere jeugd voelt zich innerlijk inferieur aan hem, zoals met niet-modieuze elementen altijd het geval is tegenover de modieuze elementen.

Russische barbaren kunnen niet door raketten gedomoraliseerd worden. De Beatnik kan dat wel, omdat hij om mee te beginnen al geen moraal heeft, en er geen innerlijke deelname van hem is. De Russische bevolking is jong en is ruraal, en de rest is dat meestal in de geest. De Amerikaanse bevolking is overwegend oud, en het is megalopolitisch, en de rest is dat meestal in de geest. In het algemeen zijn alleen landelijke mensen goede vechters, en stadsmensen niet, vooral als de gevechten zwaar zijn.

Raketten zijn in essentie gewoon artillerie en kunnen dus nooit overwinnen. Het is waar dat de leer in 1914-1918 in

militaire kringen is ontstaan, dat "de artillerie de grond verovert, en de infanterie de grond bezet." Maar dit is gewoon domheid, die overeenstemt met het niveau van het militaire leiderschap en gedrag van die oorlog. Alleen infanterie kan overwinnen.

Uit dit feit komt de Russische militaire leerstelling. Het komt van Clausewitz en is geldig voor alle oorlogen tussen krachten op hetzelfde continent. Die leerstelling is dat het doel van de oorlog er uit bestaat de legers van de vijand te vernietigen door beslissende strijd. Het Russische leger ziet in de Joods-Amerikaanse bombardementen van de Duitse steden in de Tweede Wereldoorlog alleen domheid, en hierin hebben ze gelijk. Maar ditzelfde Russische leger heeft nog niet volledig begrepen dat de Clausewitz-leer over het doel van de oorlog niet geldt voor intercontinentale oorlogvoering. Voor zover de Joods-Amerikaanse marionetten in Europa aangaan, is de leer juist. Voor de Russische overwinning in Europa moeten deze legers van marionetten worden opgesteld, zoals onvermijdelijk zal gebeuren. Maar er blijft de Joods-Amerikaanse citadel. Hoe is Rusland, zonder massale middelen van zeevervoer zoals het nu is, ooit in staat de Joods-Amerikaanse legers te vernietigen? Het is gewoon niet mogelijk. Betekent dit dus dat Rusland niet kan winnen?

Het is duidelijk dat beide deelnemers in het Concert van het Bolsjewisme een heersend militaire idee hebben, waardoor ze niet kunnen winnen.

Amerika-Joden, die in raketten geloven, kunnen alleen met infanterie winnen.

Rusland, dat gelooft in infanterie, kan alleen met raketten winnen.

Zover de gelijkenis; nu het verschil. Hoewel de regeringsleer in Russische militaire kringen infanterie-georiënteerd is (zoals het zou moeten zijn), heeft het Russische leger zich echter goed uitgerust met goede Duitse raketten, beter dan de Duitse raketten van Amerika-Joden.

Maar het leger van Joods-Amerika, hoewel het uit de ene kant spreekt over 'evenwichtige krachten', heeft zich niet toegerust met een goede infanterie, om de simpele reden dat het ze aan menselijk materiaal ontbreekt dat tot goede infanterie gesmeed zou kunnen worden. De Joods-Amerikaanse zeekrachten hebben nu de leer dat infanteristen gewoon artilleriehulpmiddelen zijn. De onderzeeërs bestaan om raketten af te vuren; De vliegdekschepen bestaan om vliegtuigen te huisvesten die raketten kunnen gooien; De kruisers bestaan boor - ja, waarom bestaan ze eigenlijk? Weg er mee, naar de schroothoop! De marine-strijd op zee, de betekenis van de vloot, wordt niet overwogen. De bescherming van de handel is vergeten, aangezien de overzeese handel in de derde wereldoorlog bijna geheel zal worden afgesneden.

De Russische troepen zijn bereid om met infanterie te vechten, met artillerie, met pantser, met de luchtmacht, met raketten, ballistisch en geleid, vanaf lanceerbases en onderzeeërs afgevuurd. De Amerikaans-Joodse krachten zijn bereid om met alleen raketten te vechten.

Aangezien de raket het enige Joods-Amerikaanse wapen is, is het begrijpelijk dat zij atoomwapens niet willen

afschaffen, en niet akkoord gaan met het verder testen en ontwikkelen er van. Op dezelfde manier is het begrijpelijk dat de Russen oprecht het enige wapen willen maken dat Joods-Amerika tegen hen kan gebruiken.

Maar hier is alleen de Russische positie rationeel. De Amerikaans-Joodse positie zou zijn hebben als (1) het met raketten kon winnen en (2) het superieure raketten had. Maar geen van beide condities is aanwezig. Het zou beter zijn om voor de oorlog uit de wedstrijd te stappen dan om de oorlog te verliezen, maar politici in het algemeen denken niet zo.

Er bestaat in Russische militaire kringen een geschil over de vraag of Amerikaanse fabrieken voor het produceren, opslaan en lanceren van raketten de hoogste prioriteit moeten hebben, of deze prioriteit zou moeten worden gegeven aan Amerikaanse steden. Degenen die nationalistisch, organisch, patriottisch, menselijk denken, zouden eerst de raketfaciliteiten aanvallen; Degenen die in termen van koude redenen denken, ongeacht burgerlijke schade en verliezen, zouden de grote steden als voornaamste doelen aanvallen.

V

welnu, het is gezegd dat Amerika-Joden alleen met infanterie kunnen winnen en dat Rusland alleen met raketten kan winnen. Deze proposities moeten volledig worden uitgelegd.

Ten eerste, de betekenis van het concept om te winnen. Onmiddellijk scheiden de politieke en militaire opvattingen uiteen. Politiek betekent het begrip winnen het sluiten van vrede op de voorwaarden die bevredigend zijn voor jezelf. Militair betekent overwinnen dat de vijand om vrede vraagt.

Dit weerspiegelt Clausewitz niet in zijn uitspraak dat het militaire doel van de oorlog de vernietiging van de legers van de vijand is. Het verruimt alleen het concept van militaire overwinning om de zaak te dekken, die nu voor het eerst in de wereldgeschiedenis ontstaat, waarin een oorlog wordt gevochten tussen twee machten wier legers geen contact kunnen hebben met elkaar.

Dit veronderstelt dat in de eerste fase van de oorlog de Joods-Amerikaanse troepen in Europa en hun lokale hulpjes geheel of gedeeltelijk worden vernietigd, of uit Europa (waaronder Engeland natuurlijk) verdreven worden. Een kleine reeks operaties zal volgen, nauwelijks een fase van de oorlog genoemd, dat wil zeggen het afronden van de volledige dominantie van Azië door Russische of Chinese wapenen. Dit omvat de bezetting van Hongkong en Singapore, de neutralisatie van Pakistan, de bezetting van Perzië, de verovering van Turkije en de uitlevering van de Joods-Amerikaanse marionetten formaties in het Nabije Oosten naar de Verenigde Arabische beweging. Een

kleinschalige oorlog kan ook nodig zijn om de Joods-Amerikaanse bases in Noord-Afrika volledig te vernietigen. Japan zal neutraal zijn of een alliantie met Rusland aangaan.

Maar na deze fase blijft het probleem van de overwinning onbeslist. Het Joods-Amerikaanse regime zal zich niet overgeven, aangezien het bestaan van joden op het spel staat en de hele Verenigde Staten en zijn bevolking er zijn om het bestaan van joden te waarborgen.

Dus hier hebben we een oorlog tussen continenten waarvan de strijdkrachten geen contact hebben, noch kunnen ze contact hebben. Rusland heeft geen mogelijkheid om een groot leger op het Noord-Amerikaans continent te krijgen. Het is ook niet mogelijk dat Joods-Amerika een groot leger op het Euraziatische continent krijgt, allereerst omdat het geen dergelijk leger heeft en het ook niet in staat is in de aantallen en de kwaliteit voldoende te vergroten, en ten tweede omdat het onmogelijk is om een invasie van Eurazië uit het Noord-Amerikaans continent op te zetten.

Zo kan het enige 'contact' dat de vijandige legers met elkaar hebben, bestaan uit de beperkte vorm van een intercontinentale artillerie duel zijn. Daardoor is het mogelijk dat geen enkele deelnemer de legers van de andere vernietigt, aangezien deze verspreid worden ingezet en geen compacte doelstelling bieden. Het enige echte doel voor intercontinentale ballistische raketten is een grote stad. Hier biedt de Verenigde Staten een overvloed aan doelen, en Rusland maar weinig.

Wat is het effect van Joods-Amerikaanse bombardementen op Russische steden? En wat is het effect omgekeerd? De Rus is een boer, of hij het land nu bewerkt of niet. Hij is niet stadsgericht, ook niet als hij in de stad woont. Wanneer de stad vernietigd wordt, wordt er maar weinig vernietigd, zo voelt hij zich. De Amerikaan, en vooral de Jood, is megalopolitisch, of hij in megalopolis woont of niet. Wanneer de stad vernietigd wordt, wordt alles vernietigd, dus voelt hij zich geraakt. Wie dit leest, kan op dit moment zijn eigen conclusie trekken.

Vervolgens gaat het om intercontinentale bombardementen door begeleide raketten. Aangezien hun mate van nauwkeurigheid geheime materie is, is alleen gezond verstand beschikbaar. Gezond verstand leert ons dat op duizend kilometer afstand een raket niet kan worden gericht op bijvoorbeeld een fabriek of zelfs maar binnen destructief bereik daarvan, en ten tweede, dat tegen elk wapen, zelfs superieure wapens, verdediging mogelijk is, al is het niet compleet en perfect. Het lijkt erop dat geleide raketten gewoon een hulpmiddel zijn voor de basisartillerie, namelijk ballistische raketten, en dus niet bepalend zijn.

Vervolgens gaat het om bombardementen door schepen. Na de eerste fase van de oorlog zullen de zwaarste Joods-Amerikaanse vliegtuigen op hun bombardementen moeten duiken, duizenden mijlen van hun doelen in Rusland en Duitsland. Deze doelen zullen Russische raketfabrieken, voorraad en lanceerfaciliteiten zijn, voor zover zij weten waar deze zijn gevestigd. Op dit punt is er geen twijfel dat de Russische contraspionage velen malen zo effectief is als die van de Amerikaanse-Joden. Er is ook weinig twijfel dat Joods-Amerikaanse spionage in Rusland onder bijna

onoverkomelijke handicaps werkt. Zo zullen deze vliegtuigen niet al te best worden voorzien van nauwkeurige doelen, en zullen ze dus niet bepalend zijn.

Wat hierboven werd genoemd over bombardementen bij intercontinentaal bereik door ballistische en begeleide raketten, geldt even goed voor bombardementen op continentale gebieden door hetzelfde type raketten, gelanceerd vanuit schepen van alle soorten. En wat er werd gezegd over landgebaseerde bommenwerpers, geldt nog steeds, alhoewel met in mindere mate, voor vliegtuigen met als basis vliegdekschepen. Deze hebben een kortere afstand om af te leggen, maar aangezien ze niets kunnen vernietigen waarvan ze de locatie niet kennen, zijn dergelijke vliegtuigen niet gevaarlijker dan Joods-Amerikaanse spionage ze maakt.

Op het punt van bombardement door vliegtuigen is Rusland dus beter gelegen op grond van de superioriteit van zijn spionage en de relatieve minderwaardigheid van de contraspionage van Joods-Amerika. Maar het feit dat ze weinig tot geen vliegdekschepen hebben betekent dat hun vliegtuigen duizenden kilometers moeten vliegen voordat ze hun doel bereiken.

We komen terug bij de stad als doelwit. Als bombardementen van steden niet bepalend zijn, is geen andere vorm van bombardement van doorslaggevend belang. Maar het is duidelijk dat alleen in het geval van Joods-Amerika het bombardementen van steden mogelijk leidt tot de beslissing om vrede te vragen.

Als dit gebeurt, opent een zich interessante nieuwe mogelijkheid. In november 1918 gaf Duitsland zich over aan de Engelse coalitie, bestaande uit Engeland, Frankrijk, Italië, Japan, China, India, Portugal, de VS, enz. Maar na de overgave zette Engeland de blokkade voort, een oorlogsmaatregel na de oorlog. Aangezien de oorlog voorbij was, zou dit geen middel kunnen zijn geweest om de strijdkrachten van de vijand te vernietigen. Het was uitsluitend een middel om burgers te doden, en door deze tot juli 1919 durende blokkade zijn een miljoen mensen omgekomen van hongersnood in Duitsland.

Engeland was een beschaafde macht, maar het bleef oorlog voeren nadat zijn vijand zich had overgegeven. Er is dus de duidelijke mogelijkheid dat barbaars Rusland, dat geen verdrag ondertekent om de wreedheden van oorlog te verminderen, de VS na een overgave zou bombarderen, om het uiteindelijk te elimineren als een potentiële wereldmacht door het volledige industriële potentieel te vernietigen (dat bijna geheel in steden te vinden is). Dat wat de Joods-Amerikaanse-Engelse-Franse troepen in Duitsland na de Tweede Wereldoorlog hebben gedaan; vernietiging van industriële installaties en irrationele plundering van natuurlijke hulpbronnen om ze te vernietigen, zou na de derde wereldoorlog even goed door Rusland kunnen worden gedaan: verdere vernietiging van steden, misschien zou de bezetting (grote legers zijn mogelijk niet meer nodig) de industrie systematisch vernietigen, volgens het patroon dat door de Amerikaans-Joodse krachten in Europa in de periode 1945-1950 werd gebruikt. Als er geen bezetting was, zouden de bosgebieden kunnen worden vernietigd door systematisch

bombardementen, waardoor het grootste deel van het Noord-Amerikaanse continent in woestijn wordt omgezet.

VI

In het voorgaande is aangenomen dat Rusland en China het Euraziatische continent volledig kunnen bezetten. In hoeverre is deze veronderstelling gerechtvaardigd?

Op dit moment zit het Russische leger in een klasse op zichzelf, het enige grote leger dat volledig uitgerust is met de beste wapens en goede vechtkwaliteit. Het Chinese leger is groot, niet volledig uitgerust, niet gelijk aan het Russische in morele kwaliteiten. Het Joods-Amerikaanse leger is nogal inferieur in omvang in vergelijking met beide vijanden, en is extreem goed uitgerust, maar van slechte vechtkwaliteit. Het Duitse leger is klein, helemaal zonder apparatuur, en zonder moraal. Het Turkse leger is klein, goed uitgerust en van goede morele kwaliteit. De Italiaanse en Franse legers zijn beide klein, slecht uitgerust en zonder moraal. Het Engelse leger is klein, goed uitgerust en zonder moraal. Het Spaanse leger is klein, niet goed uitgerust, maar van goede moraal.

In een oorlog tussen een coalitie en een enkele macht zal de enkele macht winnen als andere voorwaarden gelijk zijn. Een coalitie moet tegen een enkele kracht opwegen. De coalitietroepen tegen Rusland in Europa worden echter in grote mate overschaduwtd door Rusland, naast hun beslissende handicap om vrijwel geen moraal te hebben.

Het enige leger in de coalitie van de Joods-Amerikaanse troepen in Europa, dat naar verwachting goed kan vechten, is het Spaanse. Het terrein in Spanje is ook gunstig voor een verdediger. Als De Gaulle zijn regime kan consolideren, kan hij Frankrijk neutraliseren en, zoals reeds gezien, werkt

neutraliteit voor Rusland. Niet alleen Frankrijk zou worden getroffen door zo'n ontwikkeling. Neutraliteit is de wens van alle volkeren van Europa, en deze kracht zal definitief het politieke vlak bereiken als het door een werkelijk voorbeeld wordt aangemoedigd.

Hoewel het mogelijk is dat de Joods-Amerikaanse troepen in Frankrijk of in Spanje of Turkije in staat zijn om een of meer fronten te stabiliseren, is deze mogelijkheid op dit moment abstract, omdat de legers niet bestaan of in een positie zijn die een Russische invasiemacht zou kunnen stoppen.

De veronderstelling is dat de eerste fase van de Derde Wereldoorlog zich zal ontwikkelen zoals hierboven uiteengezet, wordt gerechtvaardigd door de stand van zaken in 1960.

Geen inschatting zou compleet zijn, als die beide grote politieke ontwikkelingen buiten beschouwing laat, beiden van de laatste jaren. De eerste is de Arabische Opstand, geleid door een grote en krachtige man, Gamal Abdul Nasser. De tweede is de vorming van nationalistische, neutralistische regimes door zulke briljante staatsmannen als Maarschalk Jozef Broz Tito van Joegoslavië, Nehru van India, Veldmaarschalk Ayub Khan van Pakistan, Generaal Ibrahim Abboud van Soedan, Sekou Toure van Guinee, Sukarno van Indonesië, Nkrumah Van Ghana, en anderen. Deze persoonlijkheden belichamen een Idee, geenvan hen is uit op geld of publiciteit. Ze leven gewoon, ze werken en leven voor hun ideeën. Een dergelijke man, in leiderspositie, is een wereldhistorische kracht. Allen leiden zij zwakke politieke eenheden, en kunnen niet op zichzelf een van de

grote wereldmachten bestrijden. Maar iedereen wil onafhankelijkheid voor hun mensen hebben; Nasser, bijvoorbeeld, voor ongeveer 300.000.000 moslims. Elk is een symbool voor grote menselijke massa's. Hun betekenis, in ieder geval in deze schatting, is dat ze de Joods-Amerikaanse macht verminderen zonder de Russisch-Chinese macht te vergroten. Door hun Palestijns beleid kunnen de Zionisten er zelfs slagen om de Arabische wereld er toe te brengen om te vechten voor Rusland.

Uiteindelijk zal verantwoordelijk leiderschap voor een massa van ongeveer 180.000.000 Latijns-Amerikanen evolueren. De zaden van opstand tegen de Joods-Amerikaanse economische overheersing zijn al gezaaid. getuige Cuba.

Het groeiende tij van neutralisme in de wereld is te wijten aan de politieke ongeschiktheid van het leiderschapskorps van Amerika-Joden. Als dit getij in Europa stijgt, zou Joods-Amerika voor de oorlog al worden verslaan. De Gaulle is geen geweldige man, maar als hij in staat is om de Franse onafhankelijkheid te behalen, zal hij zich onmiddellijk de spirituele leider van heel Europa wanen, al is hij een dwerg. De Gaulle is een sufferd, maar mensen zullen zelfs een sufferd volgen als hij hun diepste, meest natuurlijke, instinctieve gevoelens belichaamt. De Gaulle's drijvende kracht is een ijdelheid van superdimensionale omvang. Zelfs Churchill, de belichaming van het idee van ijdelheid zelf, was nog steeds tevreden om een zionistische uitvoerende macht te zijn met een frontpositie, een groot kantoor en een welluidende titel. Maar De Gaulle wil meer: hij wil gelijk zijn aan de meesters die hem gemaakt hebben en hem als een rubberen ballon opblazen. Vanwege de

spirituele kracht waarop hij per ongeluk gedreven heeft -
het universele Europese verlangen naar neutraliteit - kan
hij zelfs slagen. Een idioot kan Europa redden. De
geschiedenis heeft vaker zulke vreemde dingen gezien.

VII

Een ongebruikelijk punt met betrekking tot de historisch unieke verhoudingen van de Derde Wereldoorlog is dat, alhoewel geen enkele zijde kan winnen - in de klassieke militaire zin - er ook geen enkele zijde kan verliezen, in de klassieke militaire betekenis van dat woord. De legers van Amerikaanse-Joden kunnen de legers van Rusland niet vernietigen en de legers van Rusland kunnen de legers van Amerikaanse-Joden op het Noord-Amerikaanse continent niet vernietigen. Midden in een tijdperk van vernietigingsoorlogen komt nu dan een oorlog waarin politieke en militaire vernietiging voor de deelnemers wederzijds onmogelijk is.

Maar in politieke zin is de overwinning nog steeds mogelijk. Overwinning betekent in de derde wereldoorlog geen vernietiging van de tegenstander, maar de totstandkoming van vrede op eigen voorwaarden. Zo spreken we van de politieke overwinning, het is duidelijk dat de Amerikaanse Joodsheid - onder de voorwaarden zoals die in 1960 bestaan - wel moet verliezen en Rusland wel moet winnen.

Rusland behoudt het initiatief, het heeft de morele kracht, en het heeft het arsenaal. De Amerikaanse Joodsheid heeft geen morele kracht, volstrekt onvoldoende militaire krachten, en heeft bovendien een militaire leerstelling (of misschien een anti-militaire doctrine?) volgens welke het geen militaire kracht nodig heeft behalve artillerie.

Dit Russische voordeel bestaat helemaal niet vanwege de Russische slimheid, maar alleen door de stomheid van zijn tegenstander. Om nog eens de ongepubliceerde

"Mogelijkheden van Duitsland" te noemen vanaf het jaar 1946: "Rusland is in alle opzichten beter dan de vijand. Technisch is de Amerikaanse Joodsheid beter voorbereid. De enige manier waarop Rusland zijn handicap in dit opzicht kan overwinnen is door het Duitse vernuft. Oftewel, Rusland heeft Duitsland nodig." Rusland heeft zich sinds 1946 gehoorzaam bewapend met degelijke raketten, zoals de Duitsers die voor hen hebben gemaakt, en dit is de belangrijkste slimheid.

Het was niet de Russische slimheid die Chiang uit China verdreef, maar de Joods-Amerikaanse agent Marshall. Rusland neutraliseerde niet India - de Anglo-Amerikaanse troepen werden door op bevel van Washington teruggetrokken. Rusland bezette Oost-Duitsland niet, de Amerikaanse Joodsheid gaf het aan Rusland. Rusland heeft het Suezkanaal niet genomen, Nasser deed het. Rusland bevrijdde Cuba niet, de Cubanen hebben dat zelf gedaan. Rusland maakt geen problemen in Frankrijk voor de Amerikaanse Joodsheid, dat wordt gedaan door De Gaulle, en de communistische partij aldaar heeft hem tot het uiterste tegengewerkt. De Russische Communistische Partij in de West-Europese landen schaadt de Russische belangen en dient alleen als zondebok voor het Washington regime.

Russische "successen" - behalve de Duitse raketten - zijn allemaal de cadeautjes van het Washington regime. Joods-Amerikaanse politieke domheid is onoverwinnelijk. Maar de machtsgiften die het Washington-regime aan Rusland heeft geschonken zijn niet helemaal te verklaren door eenvoudige domheid, eenvoudige incompetentie. Er is de verdere factor aan het werk dat het zionistische Washington regime aan beide kanten van de meeste machtsvragen ter wereld staat.

De enige stevige stand is zijn fundamentele anti-Duitse positie: Duitsland moet vernietigd worden, de jonge mannen moeten worden geslacht. In Algerije staat Washington aan beide kanten: het staat bij de Franse regering, als zijn 'bondgenoot': het staat bij de rebellen in het kader van haar wereldprogramma van 'vrijheid' voor iedereen. In Egypte vertelde het Washington-regime Palestina, Engeland en Frankrijk aan te vallen, en toen Rusland opkwam, vertelde het dat ze gingen stoppen. Het was binnen een week anti-Nasser en pro-Nasser. Het bezette Libanon, en evacueerde vervolgens weer. Ze hielden Chiang op zijn eiland toen hij China wilde aanvallen, terwijl Washington met toen met China in oorlog was. Het verdedigde Zuid-Korea, maar hielp de Chinezen hun aanvoer aan de andere kant te behouden. Tijdens de Chinese Oorlog in Korea voerde het oorlog en onderhandelde tegelijkertijd over vrede, al jarenlang. In Cuba verbood het de uitvoer van wapens aan de loyale Batista en hielp zo Fidel Castro; Nu zijn ze toegewijd aan het omverwerpen van Castro.

Het is een psychologisch raadsel, alleen hier ontcijferbaar: de zionisten hebben twee gedachten die onafhankelijk functioneren. Als zionisten zijn ze toegewijd aan de vernietiging van de westerse beschaving, en daarom sympathiseren zij met Rusland, met China, met Japan, met de Arabieren, en als zodanig zijn zij tegen Duitsland, dat de geest en het hart van de westerse beschaving vormt. Als bewaarders van de Verenigde Staten moeten ze halfhartig tenminste de technische en politieke overheerser van die beschaving blijven, zelfs als zij zijn ziel en de betekenis ervan vernietigen. In een woord werken ze tegelijkertijd voor en tegen de westerse beschaving. Natuurlijk richten ze

daardoor meer schade aan dan dat ze er voordeel van hebben! Als een bevelhebber sympathiseert met de vijand, maar nog steeds aandringt op het verdedigen van de vesting in plaats van die over te geven, dan heeft hij zeker de hoogste formule van vernietiging gevonden.

Zo is de krantenkop van "Oost versus West" zinloos. Het is Oost versus Oost, waarbij het Westen voorziet in de levens en de schatten voor de vernietiging.

Als Rusland het principe van domheid vertegenwoordigt, vertegenwoordigt het zionisme het principe van kwaadwilligheid. Natuurlijk bestaat geen van die twee zonder het voornaamste kenmerk van de andere, maar domheid regeert in Moskou en Kwaadwilligheid in Washington.

Het orkest zit in de orkestbak, de toeschouwers kijken onbegrijpend toe, de gordijnen roeren met verwachting. Het toneelstuk is getiteld "Waar onwetende legers 's nachts strijden". Stomheid heeft de hoofdrol, ondersteund door kwaadwilligheid. De producent is Vernietiging, en het bedrijf heet De Krachten van Duisternis.

Het is al tijd om het gordijn op te laten komen. Zal het drama op tijd beginnen?